

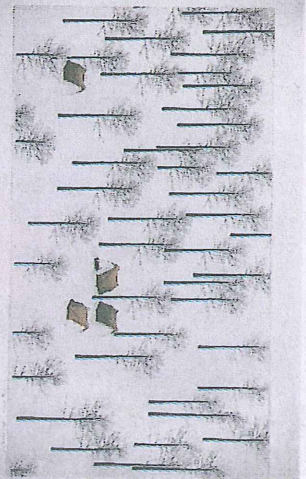
KULTUR & NÖJE

Redaktör: Cätarina Nitz, 016-15 62 20, catarina.nitz@ekuriren.se Eva Axelsson, 016-15 61 72, eva.axelsson@ekuriren.se Mikael Barani, 016-15 61 92, mikael.barani@ekuriren.se

KONST

Nina Kerola har i sin utställning "Jag minns att jag minns – muistan muistan" jobbat med både grafik och fotografi. Nu ställer hon ut på Ebelingmuseet i Torshälla. FOTO: ANDERS NILSSON

Genom sina grafiska blad berättar Nina Kerola om sin barndom, bland annat i form av campande.

Jesper Blåder tycker om de flesta färger förutom - i-ro-niskt nog - blått.

Info

- Utställningarna på Ebelingmuseet har vernissage i dag och pågår till den åttonde mars.
- Mer info: nina.kerola.se samt jesperblader.com

Skogslugn möter urbant obehag

På senare tid har Nina Kerola återvänt till minnena av barndomens Finland och den lugna närvaron ute i naturen.

Jesper Blåder går åt andra hållet – han gestaltar det urbana, gärna med en underton av obehag.

Det är första gången på länge Nina Kerola har gjort något så avskalat och färgfritt.

– Jag har jobbat sparsmakat, och nästan minimalistiskt. Jag gillar gråskalan som jag har använt och vill inte fästa i förmer och färger, berättar Nina.

Hon är född i finska Åbo men sedan länge bosatt i Sverige. På Ebelingmuseet i Torshälla ställer Nina ut grafik under titeln "Jag minns att jag minns – muistan muistan". Hon låter det vita ta plats och omge minnen av barndomens campingturer i skog och mark.

Björkar, svarta och till synes avklädda av vintern, återkommer i flera av bladen som hon ställer ut. I ett av verken vandrar de ut på golvet i utställningshallen.

– Naturen är viktig. Jag bor i Hudö och ser hur Stockholms allt mer börjar ta över. Områden som har varit promenadstråk förvandlas till nybyg-

lingmuseet har i de flesta fall den urbana miljön som gemensamt tema.

– Det som jag egentligen tycker är intressant är människan. Antingen att man faktiskt kan se människan i motivet, eller spår av att någon har varit där, berättar Jesper som även är konspedagog på Örebro konsthall.

Ett annat inslag som han har i sina målningar är obehag. Han vill fånga känslan av något som skaver, och drar paralleller till filmmusik för att illustrera sin poäng.

– Det är som när du tittar på en vardaglig scen i en film där man samtidigt har lagt på musik som framhäver att det är något som inte stämmer. Jag vill att det ska kännas så när man tittar på mina tavlor - lite obehagligt, berättar Jesper.

I några av motiven gestaltas detta av ett mörkila inslag på himlen. En sorts olycksbådande närvaro som hänger över den avbildade miljön. På en annan målning ligger en svart, sfärisk och blobliknande tingest i förgrunden och oroar i ett villasamhälle.

– Bilden föreställer området

”

Allt det gröna får inte bli till asfalt och betong.

ler ut så syns inte människan, men det finns ett par undantag. Till exempel de två lätt förvirrade flickorna som väntar på ett surt regn och verket "Hundgruben" som föreställer en man som ser ut att konversera med en spöklig gestalt.

– Mina barn fungerar som en kontrollinstans för mig. De kommer in i ateljén och säger vad de tycker om mina målningar, och just denna döpte de till "Hundgruben" för att de tyckte att den ena personen i bilden såg ut som en hund, berättar Jesper.

Mikael Barani

